

[Søren Andersen.]

manglede en hel del i retning af virkelig nøgterne oplysninger om forholdene, idet man fuldstændig fortav de muligheder for hjælp, som den nugældende lovgivning indeholder, og som også loven om offentlig forsorg indeholder — naturligvis først og fremmest i form af hjælp til at finde arbejde.

Sådan som lovforslaget er udformet, kan vi ikke finde begrundelse for at yde den hjælp, som foreslås deri.

Clara Munck: Det ærede medlem hr. Chr. Madsen efterlyste en positiv indstilling fra ordførerne, i hvert fald så positiv, at vi i højere grad, end den højtærede socialminister gjorde det, kunne give det ærede medlem forhåbninger om, at det foreliggende lovforslag kunne gennemføres. Men jeg må beklageligvis sige, at jeg ikke på mit partis vegne kan stille i udsigt, at vi vil medvirke til en gennemførelse af lovforslaget.

Det er allerede af den højtærede socialminister og af foregående ordførere gjort gældende, at man ikke finder, at der i dag foreligger en saglig begrundelse for at gennemføre et forslag af denne art. Den manglende saglige begrundelse kan henføres dels til loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, dels til forsorgsloven, og jeg for mit vedkommende vil gerne understrege, at når vi i loven om offentlig forsorg har en paragraf, der udtrykkelig hjemler de sociale udvalg mulighed for at yde supplerende hjælp til arbejdsløshedsunderstøttede, og når midlerne efter denne lov bruges så lidt, som tilfældet er, mener vi ikke, at behovet kan være af en sådan art, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen her har anført.

Efter forsorgslovens § 293 er socialministeren bemyndiget til at forhøje det særlige rådighedsbeløb med ikke mindre end 50 pct., for så vidt vedkommende kommunalbestyrelse fremsætter begæring derom og kan anføre særlige forhold, der gør sig gældende i den pågældende kommune. Mig bekendt har den højtærede socialminister aldrig fået en sådan henvendelse, ikke engang fra de områder i Nord- og Vestjylland, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen henviser til.

Vi ser derfor inden for mit parti sådan på det, at når man ikke udnytter den

allerede bestående lovgivning og de midler, der ifølge denne er stillet til rådighed, vil det ikke være rimeligt at gennemføre en ny lov, og jeg kan altså af disse grunde ikke tilsige større imødekommenhed.

Aage Fogh: Da vi i fjor gennemførte en virkelig grundig revision af arbejdsløshedslovgivningen, var det for mit parti en absolut forudsætning, at vi så skulle være fri for de ekstraordinære bevillinger, vi har været så kendt med de foregående år.

Jeg kan derfor ikke tiltræde det foreliggende lovforslag, idet jeg mener, at de bevillinger, der er til rådighed, må være tilstrækkelige. Jeg vil gerne understrege, at der jo i fjor skete en meget væsentlig ændring i arbejdsløshedsloven, og jeg vil ved denne lejlighed udtale min utilfredshed med den udsendelse, der forleden aften var i TV, hvor man oppe fra Jetsmark havde skaffet billeder af store skarer af arbejdsløse, og hvor man fik det indtryk, at der i virkeligheden intet håb var for alle disse mennesker. Vi har egnsudviklingsloven, det er nævnt. Men vi har jo også nogle bestemmelser i arbejdsløshedsloven, som jeg synes TV langt stærkere skulle have fremdraget. En af disse går ud på, at hvis arbejdere søger beskæftigelse over større afstande fra hjemmet, så får de rejsehjælp, og samtidig har de ret til at få mellem 6 og 7 kr. om dagen i 180 dage til dobbelt husførelse; endelig vil jeg anse det for ganske givet, at hvis de er så heldige at få fast beskæftigelse i den nye arbejdsplads, de er kommet på, vil de kunne få flyttehjælp. Alle forhold er således lagt til rette for at hjælpe de arbejdsledige til at komme ind på nye arbejdspladser.

Jeg anser dette for helt rigtigt; men jeg anser det samtidig for at være meget, meget vigtigere, at vi gør alt, hvad vi kan, for at skaffe vore medborgere i arbejde fremfor at vække deres interesse for større understøttelse. Arbejdet er det vigtigste, og arbejde bør søges, hvor arbejde findes, og det bør lovgivningen indrettes efter. Det er måske en væsentlig fejl ved vor tidligere arbejdsløshedslovgivning, at vi ikke i tilstrækkeligt omfang har haft opmærksomheden henvendt på at skaffe forbindelse mellem de ledige og de arbejdsmuligheder, der findes.